

DARK STREET

SOFÍA RHEI

Slovenski prevod
EDITA FIDLER

salve

*Za Jesúsa Cañadasa,
mojstra temačnih ulic.*

1. poglavje

Tam je, za tistim vogalom ... Sploh ne vem, kako to vem, vendar sem prepričan.

Čutim, kako mi nekje za ušesi utripa žila. Celotno telo v stanju pripravljenosti, ki je skorajda neznosna. Vsaka mišica napeta kot jeklenica ...

Moja edina možnost je, da obmirujem in se skrijem za drevo. Če že ve, da sem tu, bo prišel pome in bo vsega skupaj vsaj konec. Če pa me še ni opazil, ga mogoče še lahko zmedem. Vsaj enkrat.

Ulica je sprana od dežja. Črn tlak odbija rdečkasto svetlobo uličnih svetilk skoraj tako kot zrcalo. Z rokami zaobjamem prsni koš, da bi umiril srčni utrip, ki je tako močan, da skeli.

Tedaj zaslišim žvižg. Zvok, ki je tako grozljiv, da ga ne bi znal niti opisati. Je lahko v eni sami noti toliko zlobe? Seveda. In zdi se, da ta nota potuje skozi zrak točno v moji smeri ... Še nekaj nemogočega, a resničnega. Vsaj zame.

Zgrabi me želja, da bi pobegnil, da bi stekel tako hitro, kolikor bi me nesle noge. Ne prenesem negotovosti, te tesnobe, kadar vem, da me bo vsak čas ujel. Teorija mi je kristalno jasna. Iz izkušenj vem, da je bolje, da se skrijem, saj se mi iz takšnega položaja še nikoli ni uspelo rešiti z begom ... Kljub temu je moje telo pod takšnim stresom, da se odločim napačno. Kot da moje noge mo-

rajo zbežati, pa čeprav so jim možgani ukazali ravno nasprotno.

In ta napačni korak me popelje v pogubo! Zabredem v lužo in nežen pljuske je dovolj, da Flavtistova izurjena ušesa zaznajo, kje sem.

Trije skoki in že stojim pred mano v svoji obleki iz barvastih cunj. Vijoličnih, črnih in rdečih.

»Si res verjel, da ti bo uspelo zbežati?« me vpraša s cvilečim glasom.

Poskuša me zgrabiti za roko, a sem hitrejši in se mu izmaknem. Zdaj se res spustim v dir. Vem, da me bo na koncu ujel, saj so njegove noge enkrat daljše od mojih, a vsaj nekaj časa bom pridobil. In moje srce bo vsaj z razlogom divjalo.

Vem tudi, da ne bi smel teči. Tla so spolzka, drsi mi, podplati mojih čevljev so gumijasti in lahko bi padel ter si razbil glavo. Ampak res bi si raje raztreščil možgane na tlaku, kot se pustil ujeti.

Kot po navadi me obkolijo droni s kamerami, kot nadležne žuželke so. Slišim njihovo brenčanje, obletavajo me, in vse moje misli prežema silno sovraštvo, ki ga čutim do njih. Na pomoč mi priskoči moja najobičajnejša tolažilna misel. Predstavljam si, da držim v rokah ogromen bejzbolski kij, s katerim udriham po njih, razbijam drugega za drugim, dokler ne nehajo brenčati in popadajo na tla kot muhe.

Vse si samo domišljam. Nikoli se ne bi mogel rešiti kamer. Če bi mi dejansko uspelo katero razbiti, bi bil prisiljen plačati astronomsko visoko odškodnino, pa še tožili bi me lahko. Zato tečem naprej in od mišic zahte-

vam še več hitrosti, še več hitrosti ... dokler ne zaznam, da me Flavtist dohiteva. Tik za menoj je.

Iztegne roko, s katero oplazi moj hrbet. Kurja polt me spodbode, da tečem še hitreje, čeprav nisem sposoben dojeti, kako je to sploh mogoče. Čutim, da se mi od strahu mašijo ušesa. Prosim, naj ne uporabi igel. Vse še nekako gre, samo tega nočem ...

Zgrabi me za oblačila in me spodnese. Vseeno ne zletim po tleh, temveč obvisim v jopi, ki jo trdno drži Flavtist. Moj obraz je zgolj nekaj centimetrov oddaljen od ledenih kamnitih tal.

»Vse hitrejši si! To me izjemno zabava!«

Flavtistov smeh ubije še moje zadnje upanje, da bi mu ubežal. Razberem njegov zlohотно, sadistični zven glasu. Ne dvomim več, gotovo so na vrsti igle.

Zgrabi me pod pazduhami in me dvigne v zrak. Ko me izpusti, me prisloni ob vlažen zid in svoj blazni obraz približa mojemu.

»Res ne veš, da mi ne boš mogel nikoli ubežati?«

Obkrožijo naju kamere, vse bližje so, saj nočejo zamuditi nobene podrobnosti terorja, zarisanega na mojem obrazu. Na eni izmed njih se vključi teleprompter, na katerem se z rdečimi črkami izpiše: "Moleduj, naj ti dovoli pobegniti".

Pogoltnem slino. Čeprav te besede sovražim iz dna duše, moram ubogati navodila kamer.

»Dovoli ... Dovoli mi, da odidem. Prosim te.«

Flavtistu oči kar zažarijo. V tem prizoru res uživa.

»To bi ti bilo všeč, kaj? Da bi se enkrat končno rešil. Da bi šel domov k mami.«

Molčim. Saj nimam kaj dodati, nič ne morem. Prizor se bo odvil po njihovih načrtih, četudi bi jaz karkoli poskušal. Z levo roko me drži, v višini prsnega koša me pritiska ob zid, za roke in noge pa me držijo drugi, najbrž člani Produkcije.

Flavtist izvleče iglo, ki jo nosi zabodeno v klobuk. Točno to, česar sem se bal.

»Danes bova poskusila nekaj novega. Kaj praviš na levo oko? Slišal sem, da je leno, torej tako ali tako ni kaj prida!«

»Ne!« zakričim v grozi. »Ne moreš mi narediti tega!«

Vrti se mi, v primežu najhujše jeze se ga otepam, vendar se mi ne uspe izmuzniti. Preveč odraslih proti enemu trinajstletniku.

»Na tvojem mestu bi dal mir, sicer se za oko karamelne barve lahko slabo konča.«

»Spusti me! Ne moreš mi narediti tega!«

Zdi se, da je popolnoma prepričan, da lahko. Iglo približa mojemu očesu z najzlohotejšim nasmehom, kar sem jih kdaj videl.

»Neee!«